

Arrest

nr. 284 654 van 13 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 30 maart 2022.

1.2. Op 9 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrese staatsburger, een orthodoxe christen van Tigrinya origine en afkomstig te zijn van Asmara. U heeft één zoon A. en één dochter Z. G. B. (OV (...)).

U heeft Eritrea verlaten in augustus 2014 nadat u ontdekte dat uw ex-partner, de vader van uw dochter, voor de Eritrese veiligheidsdiensten werkzaam was en u hierdoor haatberichten en dreigementen ontving dat ze u en uw dochter zouden vermoorden. Toen u uw ex-partner aansprak op zijn job, richtte hij een pistool op u, hetgeen uw dochter gezien heeft. Uw schoonmoeder wilde uw dochter ook doen besnijden. Omdat u schrik had van uw expartner alsook omdat u uw dochter niet onbewaakt kon achterlaten, besloot u Eritrea te ontvluchten.

U verliet Eritrea in augustus 2014 samen met uw dochter. Vervolgens reisde u via Soedan naar Ethiopië, waar u ongeveer vier jaar verbleef. In Ethiopië vond u uw zoon terug. Op 30 mei 2018 kwam u aan in Italië en diende u diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. U en uw dochter werden naar Bologna gestuurd en uw zoon naar Catane. Na een jaar werden jullie herenigd in Bologna. Eind 2019 ontvingen u en uw zoon en dochter een vluchtelingenstatus. Het eerste jaar verbleef u in een woning van de kerk van de organisatie Sant'Egidio, waarna u verhuisde naar een appartement eveneens aangeboden door dezelfde organisatie. Twee maanden nadat u in het appartement was ingetrokken, ontving u uw verblijfsstatuut, waarna u werd opgedragen om de woning te verlaten. U kon er nog twee maanden verblijven, waarna de eigenaar van het appartement de sloten vervangen heeft en u op straat stond. Door een ruzie verdween uw zoon toen. U vernam sindsdien niets meer van hem. U verbleef drie dagen op straat, waarna u twee Eritreeërs tegenkwam die u en uw dochter twee dagen bij hen thuis opgevangen hebben. Ze stelden u voor om naar Noorwegen te gaan omdat zij dachten dat het een betere plaats was voor u en uw dochter, waarna ze een treinticket voor u en uw dochter gekocht hebben en u besloot te vertrekken.

U verliet Italië op 7 februari 2020 en trok via Zwitserland, Duitsland en Denemarken naar Noorwegen, waar u op diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op een gegeven moment gaven de Noorse diensten echter te kennen dat u terug diende te keren naar Italië. Italië beloofde u dat ze een woning, een job voor u en een school voor uw dochter zouden vinden, waarna u besloot akkoord te gaan. Op 27 mei 2021 werd u samen met uw dochter gerepatriëerd in Italië. Bij aankomst in Italië werd u echter slecht behandeld door de personen van het immigratiebureau van de luchthaven. U werd beledigd, kreeg geen water voor uw dochter en verloor uw bagage. U verbleef twee dagen op straat in Milaan, ontmoette daarna enkele Eritreeërs en verbleef nog enkele dagen bij hen. Ze stelden u voor om naar Frankrijk te reizen.

Op 9 juni 2021 verliet u Italië en reisde u via Frankrijk naar België waar u op 10 juni 2021 aankwam en op 11 juni 2021 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Italië vreest u op straat te zullen moeten leven. Verder vreest u andere Eritreeërs vrij te ontmoeten, omdat deze uw man zouden kunnen kennen en informatie over uw verblijfplaats zouden kunnen doorgeven aan uw partner en hij u zou kunnen vinden. Verder wijt u de verdwijning van uw zoon aan de Italianen. Voor uw dochter heeft u dezelfde vrees en voegt u er aan toe dat uw dochter psychologische en medische problemen heeft opgelopen na jullie eerste verblijf in Italië. U vreest dat deze problemen zouden verergeren bij terugkeer naar Italië.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele identiteitskaart, de originele geboorteakte van uw dochter (d.d. 17/06/2014), een handgeschreven verklaring van uw dochter, een medisch certificaat aangaande uw besnijdenis (d.d. 19/11/2021) en jullie registratie van GAMS neer. Vervolgens legt u ook kopieën neer van de volgende documenten: medische documenten aangaande de nawerkingen die u opliep naar aanleiding van uw besnijdenis en een psychologisch document van uw dochter (d.d. 01/12/2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen procedurele noden opwierp (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, d.d. 23/08/2021) legde u voor aanvang van het persoonlijk onderhoud enkele medische documenten neer waaruit bleek dat u fysieke ongemakken en nawerkingen kent na uw besnijdenis in Eritrea. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gepolst naar hoe u zich die dag voelde en of u in staat was om aan het onderhoud deel te nemen, hetgeen u bevestigde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 30/03/2022, CGVS, p. 2). Verder werd er u gewezen op het nemen

van een pauze indien u hiertoe de nood zou voelen (CGVS, p. 2). Tussendoor werd regelmatig gepolst naar hoe u zich voelde (CGVS, p. 3, p. 5, p. 8, p. 9, p. 15, p. 16, p. 18) en werd u de kans geboden om recht te staan tijdens het onderhoud wanneer u hier om vroeg (CGVS, p. 16). U noch uw advocaat hebben op enig ander moment aangegeven dat uw fysieke problemen een impact hadden op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden. Uit uw verklaringen tijdens het onderhoud op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, wat u ook bevestigde aan het einde van het persoonlijk onderhoud door te stellen alle vragen begrepen te hebben (CGVS, p. 18). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meer specifiek op basis van uw eigen verklaringen en de antwoorddocumenten in functie van de Dublinprocedure van Italië, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 5; verklaring DVZ, d.d. 23/08/2021, p. 10, p. 11).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over

woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en werkgelegenheid (CGVS, p. 5 – 6, p. 8) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Op basis van uw verklaringen kan worden gesteld dat uw moeilijkheden in Italië, terug te leiden zijn tot één gemeenschappelijke factor, met name het ontvangen van een status in Italië waardoor u uw woning diende te verlaten, op straat terecht kwam, uw dochter hierdoor niet meer naar school kon gaan en medische problemen kreeg (CGVS, p. 5 – 6, p. 8). Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat - hoewel u de woning diende te verlaten na het ontvangen van uw statuut – u vervolgens nog twee maanden in de woning kon verblijven (CGVS, p. 11), wat aantoont dat de organisatie Sant'Egidio, die u aanvankelijk de woning had aangeboden, u nog enige tijd heeft aangeboden om een alternatief te zoeken. U kreeg echter problemen met uw begeleider G., die u beledigde, u schrik aanjoeg door naar uw echtgenoot te verwijzen en u er op wees dat u de woning diende te verlaten (CGVS, p. 10). U voegt er vervolgens zelf aan toe dat u ten rade ging bij een vrouwenrechtenorganisatie op aanraden van uw Pakistaanse buurvrouw om het probleem met G. trachten op te lossen (CGVS, p. 11). Echter blijkt dat u slechts tweemaal bij die organisatie bent geweest, eenmaal om een afspraak te maken en een tweede maal voor de daadwerkelijke afspraak (CGVS, p. 12). Deze organisatie, waar u overigens de naam niet meer van weet, heeft u echter niet geholpen en stelde dat u alles met uw begeleider G. diende op te lossen daar hij verantwoordelijk was voor u (CGVS, p. 12). Hoewel het probleem met G. niet opgelost geraakte, heeft u geen andere organisaties gecontacteerd, noch heeft u andere pogingen ondernomen om een woning te vinden (CGVS, p. 12). U gevraagd waarom u dit niet deed, repliceert u gedaan te hebben wat u kon, de organisatie Sant'Egidio verantwoordelijk was voor u, u geen andere organisatie of overheidskantoren

kende en stelt u de Italiaanse taal niet machtig te zijn (CGVS, p. 12). Dit is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar kan worden verwacht dat u zelf de nodige inspanning levert om uw rechten te doen gelden. Dat u amper tot geen inspanning leverde om een nieuwe woning te vinden of uw problemen met G. op te lossen, blijkt verder nog uit uw verklaringen dat u het zinloos vond om andere kanalen aan te wenden na de negatieve ervaring bij de vrouwenrechtenorganisatie waar u slechts tweemaal langs ging (CGVS, p. 12). Verder heeft u ook bij de kerk die u aan een job had geholpen, niet geïnformeerd naar een woning (CGVS, p. 13). U stelt immers louter voor een job te hebben geïnformeerd en niet gevraagd te hebben naar adviezen omtrent huisvesting, omdat u zich focuste op het vinden van een job om zo een eigen huisvesting te kunnen bekostigen (CGVS, p. 13). Verwacht kan echter worden dat u zich focuste op de kern van uw probleem, met name het vinden van een huisvesting, daar u uw problemen toeschrijft aan het gegeven dat u geen onderdak had en alle andere hulp hierdoor weg viel. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u voor de problemen met G. evenmin naar de politie gegaan bent. U stelt schrik te hebben gehad om een klacht in te dienen en dat G. u verder pijn zou kunnen doen indien u naar de politie zou stappen (CGVS, p. 12). Dit kan echter niet worden weerhouden daar het melden van uw probleem of het indienen van een klacht net tot een oplossing zou kunnen leiden. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers, meer bepaald G., en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien u de autoriteiten niet officieel vraagt op te treden, kan de politie u überhaupt niet verder bijstaan. Uw passieve houding om uw problemen aan te pakken doet dan ook besluiten dat u onvoldoende inspanningen heeft geleverd om zelf een woning trachten te vinden. Verwacht kan dan ook worden dat u de nodige inspanningen levert om uw rechten te doen gelden als begunstigde van internationale bescherming, hetgeen waartoe u in gebreke blijft.

Daar waar u aanhaalt dat, indien u een betere job zou vinden, eventueel zelf ook een woning zou kunnen bekostigen, dient te worden aangestipt dat u amper inspanningen heeft geleverd om een betere job te vinden (CGVS, p. 13). U stelt weliswaar eenmalig via een arbeidsbureau een job te hebben gezocht samen met uw zoon, maar voegt er aan toe dat het hopeloos was (CGVS, p. 14). U stelt dat u een formulier diende in te vullen en vervolgens moest wachten tot ze u zouden opbellen. U bent echter niet meer terug geweest om te informeren naar een stand van zaken omdat men u zou contacteren (CGVS, p. 14). Evenmin bent u op een andere plaats werk gaan zoeken omdat u stelt dat dit steeds via uw begeleiders diende te verlopen (CGVS, p. 14). Dat u zich zelf niet meer bijkomend geïnformeerd heeft, kan niet worden gevolgd. Verwacht kan dan ook worden dat u de nodige inspanningen levert om uw rechten te doen gelden als begunstigde van internationale bescherming. U voegt er nog aan toe dat de moeilijkheden bij het vinden van een job eveneens terug te leiden waren tot het feit dat u de Italiaanse taal niet machtig was (CGVS, p. 11, p. 12, p. 13). U vervolgens gevraagd of u de Italiaanse taal probeerde te leren, stelt u twee maanden naar een taalcursus te zijn geweest (CGVS, p. 13). Na de schoolvakantie bent u echter niet opnieuw gestart omdat men een andere school voor u ging zoeken, hetgeen niet gebeurd is (CGVS, p. 13). Hoewel u via uw dochter en de tuinbibliotheek inspanningen leverde om de taal verder aan te leren, heeft u zelf geen andere school meer gezocht (CGVS, p. 13). U heeft dit niet gedaan omdat u moest betalen (CGVS, p. 13). Echter, ook bij vluchtelingenorganisaties bent u toen niet meer gaan informeren naar een taalcursus, omdat u niet wist waar het was (CGVS, p. 13). Evenmin zou de kerk waar u een job vond, hierover informatie gegeven hebben (CGVS, p. 13). Dit is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar kan worden verwacht dat u zelf de nodige inspanning levert om uw rechten te doen gelden. Hierbij dient te worden aangestipt dat u er wel in slaagde via de kerk een job te vinden en uw dochter school kon lopen (CGVS, p. 10, p. 14), waardoor kan worden aangenomen dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië ook op andere vlakken kon doen trachten te gelden.

Wat betreft de geschreven verklaring van uw dochter waarin ze stelt dat er veel racisme heerste op de school, dient vooreerst te worden geconcludeerd dat dit niet overeenstemt met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt immers dat de Italiaanse school van uw dochter een goede katholieke school betrof, dat ze een goede band met de andere studenten had, de school haar slim vond en haar hierdoor toeliet om tot het achtste leerjaar vrij naar de school te laten gaan, waarbij u enkel het schoolmateriaal diende aan te kopen (CGVS, p. 14). Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat uw dochter op school in Italië te kampen zou hebben gehad met racisme, zelfs niet wanneer specifiek wordt gevraagd wat u vreest voor uw dochter bij terugkeer naar Italië (CGVS, p. 17). Daar waar u stelt dat uw dochter diende te stoppen met de school nadat jullie de woning dienden te verlaten, dient te worden geconcludeerd dat dit uw eigen keuze betrof. U stelt immers dat u uw dochter niet meer naar school stuurde, omdat u haar niet kon wassen en u haar zonder eten of hygiëne niet naar school kon sturen (CGVS, p. 14, p. 15). U gevraagd, indien het probleem met de huisvesting zich niet had voorgedaan, uw dochter verder school zou hebben kunnen lopen, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 14). Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat u aanvankelijk verklaarde dat uw dochter sinds jullie aankomst in Europa niet naar school is gegaan omdat u op zoek bent naar bescherming (CGVS, p. 8).

Dit stemt dan ook niet overeen met het hierboven geschetste beeld waarin uw dochter school kon lopen bij deze katholieke school. Uit niets blijkt dan ook dat uw dochter bij terugkeer naar Italië geen toegang zou hebben tot het onderwijssysteem. Bovendien blijkt uit niets dat u de feiten waarnaar uw dochter in haar schrijven verwijst bij de bevoegde Italiaanse instanties heeft aangeklaagd.

Aangaande uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Italië in mei 2021 slecht behandeld werd door de immigratiediensten, onvriendelijk ontvangen werd en uw dochter geen water kreeg aangeboden, dient te worden geconcludeerd – wanneer u gevraagd wordt of u dit aangeklaagd heeft – dat u niet weet waar u een klacht zou moeten indienen en dat iedereen hetzelfde is (CGVS, p. 15). U voegt er aan toe dat u niet met respect behandeld werd, dat de Italianen een woning voor u zouden vinden en dat u slecht behandeld werd (CGVS, p. 15). Indien u de autoriteiten niet vraagt om op te treden, kan logischerwijs niet worden verwacht dat zij dit zullen doen.

Tot slot kaart u de medische problemen van u en uw dochter aan. Wat betreft de astma van uw dochter, stelt u dat deze problemen pas aanvingen nadat u Italië een eerste maal verliet. U verklaart dat het feit dat jullie enkele dagen op straat dienden te slapen de oorzaak is van haar astma (CGVS, p. 15). Hoewel er in het psychologisch document van Dr. O. D. beschreven staat dat uw dochter aan astma zou lijden, dient te worden aangestipt dat een psycholoog geen arts is, en dergelijke attesten een weergave van een bepaald ziektebeeld bevatten en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. U heeft in Italië niet bij enige organisatie geïnformeerd naar medische hulp voor uw dochter (CGVS, p. 17). Verwacht kan dan ook worden dat u zich zelf trachtte te informeren aangaande het verkrijgen van medische hulp voor uw dochter. Dat u hiertoe geen inspanningen leverde, kan dan ook niet worden gevolgd. Aangaande het oogprobleem van uw dochter, stelt u dat het probleem zich nog niet voordeed in Italië, waardoor onmogelijk kan worden gesteld dat u in Italië hiervoor niet de medische zorg zou ontvangen (CGVS, p. 17). Wat betreft uw eigen medische problemen naar aanleiding van uw besnijdenis, verklaart u in Italië doorverwezen te zijn geweest naar een gespecialiseerde dokter. U slaagde er echter niet in om een afspraak te verkrijgen omdat het moeilijk was een afspraak vast te leggen bij die specifieke dokter, hiermee verwijzend o.a. naar de hoge kostprijs en men niet voor uw behandeling wou betalen (CGVS, p. 15, p. 16). Zelf ging u echter niet op zoek naar een specialist omdat dit niet mogelijk was en dit via uw assistent moest gebeuren (CGVS, p. 16). Dat er lange wachttijden bestaan, toont evenmin aan dat men u niet de nodige zorgen wou aanbieden. Verder dient nog te worden aangestipt dat u een spuitje in uw maag kreeg en pijnstillers kreeg voor uw medische problematiek (CGVS, p. 16). Tot slot haalt u ook een maag- en oogprobleem van uw dochter aan. Wat betreft het maagprobleem van uw dochter dient eveneens te worden geconcludeerd dat u zelf geen stappen ondernomen heeft om de nodige medische zorg te verkrijgen. U kreeg weliswaar een siroop van G., maar voegt er aan toe dat hij geen dokter wou raadplegen voor uw dochter. U gevraagd of u vervolgens zelf naar een dokter ging, stelt u niets te kunnen doen zonder de toestemming van uw begeleiders, dit zelf niet te kunnen betalen en niet te weten hoe u dat moest doen (CGVS, p. 17). Op basis van uw verklaringen blijkt dan ook dat u verzorging kreeg indien u dat wenste. Dat u niet de gewenste afspraak verkreeg bij de specialist, kan om allerlei redenen zijn. U heeft niet aangetoond dat de Italiaanse dokters u niet ter wille waren. Dat er niet meteen een afspraak kon worden gemaakt, kan om allerlei redenen zijn, zoals de lange wachttijden waarnaar u refereerde.

Wat betreft uw vrees dat de psychologische problemen van uw dochter zouden verergeren bij een terugkeer naar Italië (CGVS, p. 17), dient te worden aangestipt dat u niet aannemelijk maakt dat uw dochter bij een terugkeer naar Italië geen toegang zou hebben tot psychologische zorg. U stelt van het bestaan van een schoolpsycholoog in Italië niet op de hoogte te zijn geweest (CGVS, p. 16). U vervolgens gevraagd of uw dochter naar een psycholoog zou kunnen gaan, niet per se verbonden aan een school, stelt u dat dit niet mogelijk is (CGVS, p. 17). U gevraagd waar u uw antwoord op baseert, stelt u nooit van een psycholoog gehoord of gezien te hebben in Italië om er aan toe te voegen dat u niet 100% zeker bent dat het geen optie is maar dat u vermoedt dat dit niet het geval is (CGVS, p. 17). U tot slot gevraagd of u ooit zelf een psycholoog heeft gezocht in Italië, stelt u er niets over geweten te hebben en dat men u wel zou geholpen hebben op basis van een vraag en antwoord bij aankomst in Italië omdat men toen reeds op de hoogte was van de problemen met uw man in Eritrea (CGVS, p. 17). Verwacht mag worden dat u zelf ook ernstige pogingen onderneemt om uw rechten en die van uw dochter te doen gelden. Als u zelf immers niet aankomt nood te hebben aan een psycholoog, is het vanzelfsprekend niet evident om u de nodige hulp aan te bieden. Daar op basis van uw verklaringen blijkt dat u in het verleden medicatie verkreeg en het gebrekkig optreden eerder toe te schrijven is aan externe factoren, zoals lange wachtlijsten, blijkt uit niets dat u geen toegang zou hebben tot de medische zorg in Italië bij terugkeer, zowel voor u als uw dochter. Hoewel er begrip dient opgebracht te worden voor het gegeven dat uw dochter kampt met mentale moeilijkheden, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat u als begunstigde van internationale bescherming eveneens toegang hebt tot medische zorg in Italië. U heeft niet aangetoond dat uw eigen medische toestand van een dergelijke aard is dat u niet in staat zou zijn psychologische hulp te zoeken voor uw dochter in Italië, net zoals u ook in België hebt gedaan. Bovendien blijkt uit niets dat u het al dan niet gebrekkige optreden bij de bevoegde Italiaanse instanties heeft

aangeklaagd. U maakt aldus niet in concreto aannemelijk dat u of uw dochter persoonlijk, als begunstigde van internationale bescherming, in Italië geen toegang tot de gezondheidszorg zou hebben. Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet nog worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Ook dient gewezen te worden op uw netwerk in Italië. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u er in slaagde om via vrijwilligers of Eritreeërs onderdak te vinden toen u op straat belandde, u er in slaagde om uw reis van Italië naar Frankrijk te regelen, en zelfs hulp en tickets kreeg van enkele Eritreeërs om uw reis van Italië naar Noorwegen of van Italië naar België te bewerkstelligen en in Italië een job als poetsvrouw vond via de kerk (CGVS, p. 5, p. 6, p. 7, p. 10). U weet zelfs niet hoeveel het ticket naar Noorwegen kostte, wat toch duidt op zeer vrijgeevige en behulpzame landgenoten in Italië. Verder slaagde u er na het verkrijgen van uw status in om via een nabijgelegen kerk voedsel te verkrijgen (CGVS, p. 10). Evenzo slaagde de kerk erin contact op te nemen met de school van uw dochter, hebben ze schoolmateriaal voor uw dochter gekocht en mocht uw dochter vrij naar school gaan tot het achtste leerjaar (CGVS, p. 10). Het feit dat u beschikte over een netwerk, alsook dat u beschikte over de nodige middelen om uw vertrek uit Italië tweemaal te bewerkstelligen, getuigt van een voldoende mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Bijgevolg kan ook worden verwacht dat u in staat was om uw rechten te doen gelden in Italië.

Bovendien blijkt op basis van uw verklaringen dat u na de toekenning van uw status, hetgeen u eind 2019 situeert, slechts geringe tijd in Italië verbleef (verklaring DVZ, p. 11). U verklaart immers twee maanden na de toekenning van uw status nog in het appartement te hebben gewoond, daarna drie dagen op straat doorgebracht te hebben en vervolgens twee dagen bij de twee Eritreeërs om meteen daarna het land te verlaten (CGVS, p. 5, p. 11). Ook toen u op 27 mei 2021 terugkeerde naar Italië bleef u slechts een week in Italië alvorens het land opnieuw te verlaten (CGVS, p. 6). U stelde immers zelf geen zin meer te hebben om daar te verblijven en verwijst naar de onvriendelijke ontvangst (CGVS, p. 15). Dat u slechts een twee- tot drietal maanden na de toekenning van uw status in Italië verbleef, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Italië uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

Aangaande uw vrees om bij terugkeer naar Italië andere Eritreeërs niet vrij te kunnen ontmoeten omdat deze uw man zouden kennen en mogelijks informatie over uw verblijfplaats aan hem zouden kunnen doorspelen (CGVS, p. 8), dient te worden opgemerkt dat niets er op wijst dat uw (ex)-partner op de hoogte zou zijn van uw verblijfplaats. Naast een eenmalige ontmoeting met een dichte kennis van uw echtgenoot in een kerk in Bologna, heeft u in Italië niemand tegen gekomen die uw man zouden hebben gekend (CGVS, p. 9). U vervolgens gevraagd of u concrete indicaties heeft dat deze man uw echtgenoot zou hebben ingelicht, repliceert u dat die man u aangestaard en aangekeken heeft, maar niet te weten wat hij verder gedaan heeft (CGVS, p. 9). Verder blijkt u sinds uw vertrek uit Eritrea alle contacten met uw man verbroken te hebben, evenmin heeft uw echtgenoot via uw dochter contacten proberen leggen (CGVS, p. 9), waardoor niets er op wijst dat uw echtgenoot op de hoogte zou zijn van uw verblijfplaats. Bovendien is uw vrees hieromtrent niet louter terug te schreeven tot Italië. U stelt immers dat uw echtgenoot u overal zou vinden en er veel Eritreeërs zijn overal in Europa (CGVS, p. 8, p. 9). Bovendien stelt u het contact met andere Eritreeërs zo vaak als mogelijk te vermijden (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Italië een vrees zou moeten koesteren voor de problemen met uw man, die ertoe geleid hebben dat u Eritrea diende te verlaten. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u beschikt over een beschermingsstatuut in Italië, waardoor kan worden aangenomen dat u zich tot de bevoegde autoriteiten kan wenden in geval van dergelijke problemen.

Dat u het contact met uw zoon heeft verloren sinds u het huis in Italië diende te verlaten (CGVS, p. 3, p. 8), is betreurenswaardig, doch wijzigt niets aan bovenstaande analyse, waaruit bleek dat u onvoldoende inspanningen leverde om uw rechten te doen gelden als begunstigde van internationale bescherming in Italië.

Wat betreft uw verklaringen dat uw verblijfsdocumenten in het appartement zijn achtergebleven toen de toegang u werd ontzegd (CGVS, p. 7), kan nog worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts

ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als bent u het verblijfsdocument verloren of zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld – u stelt immers zelf dat u een vluchtelingenstatuut heeft ontvangen voor vijf jaar (CGVS, p. 5) alsook toont de beschikbare informatie aan dat dit statuut geldig is tot 6 maart 2024 -, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw dochter neer, hetgeen jullie identiteit en nationaliteit bevestigen die niet ter discussie staat. Het certificaat van uw besnijdenis en de medische documenten om aan te tonen dat u nog nawerkingen ondervindt van uw besnijdenis tonen niet aan dat u in Italië op medisch vlak uw rechten niet kunt doen gelden als begunstigde van internationale bescherming. Aangaande het psychologisch attest van uw dochter kan eenzelfde conclusie worden genomen. De verklaring van uw dochter stemt in grote lijnen overeen met het door u geschetste verhaal, uitgezonderd haar verklaringen over discriminatie op school en in de Italiaanse samenleving, hetgeen u ongemoeid laat. Deze verklaring noch de medische en psychologische attesten brengen een ander licht op bovenstaande analyse waaruit bleek dat u onvoldoende inspanningen heeft geleverd om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. De registratiekaarten van GAMS, bevestigen dat u door hen begeleid wordt, doch laten niet uitspraken te doen over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 18, 19 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1 en 30 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 12 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 4, 22, 26, 27, 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) alsook op artikel 4 van het Handvest.

Verzoekster is niet akkoord met de bestreden beslissing en wenst aan te tonen dat zij samenhangende en coherente bewijzen heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij (en haar dochter) ernstige schade zal lijden bij terugkeer naar Italië en dat deze lidstaat niet in staat is een doeltreffende en efficiënte bescherming te bieden. Hierbij wordt aangevoerd dat de situatie van erkende vluchtelingen in Italië zo nijpend is dat deze kan worden beschouwd als zijnde niet in overeenstemming met de Europese normen en standaarden waardoor het CGVS het huidige verzoek niet onontvankelijk kan verklaren. Verzoekster meent dat haar dossier niet met de nodige zorgen werd behandeld en dat de beslissing minstens vernietigd moet worden voor bijkomende instructiemaatregelen.

Voorts wordt in het verzoekschrift gewezen op het hoger belang van het kind waarmee verweerder volgens verzoekster geen rekening heeft gehouden. Verzoekster betoogt dat de aanwezigheid van haar dochter die 12 jaar oud is uiteraard in aanmerking moet worden genomen bij de analyse van het verzoek om internationale bescherming. Haar aanwezigheid beïnvloedt duidelijk de perceptie van hun levensomstandigheden in geval van terugkeer naar Italië nu het een terugkeer betreft van een alleenstaande moeder met een 12-jarige dochter onder haar hoede en zij des te kwetsbaarder zijn omdat haar dochter regelmatig psychologische zorg nodig heeft, aldus verzoekster. Er wordt gesteld dat het in het belang van het kind is dat zij en de moeder in België bescherming worden verleend aangezien zij in Italië in een extreme materiële precare situatie verkeerden en zullen verkeren bij terugkeer waardoor het kind niet naar school kan gaan, geen onderdak heeft, zich niet kan wassen, niet genoeg kan eten en geen medische noch psychologische zorgen kan krijgen.

Vervolgens wordt er in het verzoekschrift nader ingegaan op de extreme materiële deprivatie bij terugkeer naar Italië. Verzoekster merkt op dat de situatie van erkende vluchtelingen in Italië zo rampzalig is dat zij niet kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de Europese normen en standaarden. Verzoekster stipt hierbij vooreerst de algemene situatie in Italië aan, waarbij wordt gewezen op en geciteerd uit landeninformatie waaronder het OSAR-verslag van januari 2020. Er wordt aangekaart dat uit de landeninformatie blijkt dat er minder steun is dan aan asielzoekers, dat er geen hulp is bij huisvesting in SIPROIMI-accommodatie na zes maanden of na 72 uur afwezigheid, dat voor mensen met gezondheidsproblemen huisvesting niet gegarandeerd is, dat het gebrek aan huisvesting statushouders in alle verdere stappen blokkeert omdat zij geen adres kunnen geven, dat er een gebrek aan financiële bijstand is en dat er een gebrek aan werkgelegenheid is. Daarnaast wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat OSAR de aandacht vestigt op de tekortkomingen van het Italiaanse opvangsysteem en afraadt personen met geestelijke gezondheidszorgen naar Italië over te brengen. In het algemeen zijn er in Italië belemmeringen voor de toegang tot medische zorg en een gebrek aan geschikte huisvestingsplaatsen voor mensen met speciale behoeften, aldus verzoekster. Inzake de moeilijkheden bij de toegang tot psychologische behandelingen in Italië wordt gerefereerd naar het OSAR-rapport van februari 2022 waarin veel obstakels worden genoemd. Verzoekster vestigt er de aandacht op dat er onder meer niet genoeg gespecialiseerde plaatsen zijn om te voldoen aan de vraag van mensen met ernstige psychische aandoeningen en er geen oplossing op lange termijn is voor hun behandeling. Er zijn ook lacunes in de identificatie van kwetsbaarheden binnen de Italiaanse structuren wat ertoe kan leiden dat behoeften niet eens worden ontdekt, alsook een belangrijk obstakel op taalniveau nu het medisch personeel vaak alleen Italiaans spreekt, aldus verzoekster. Er wordt aangegeven dat OSAR op grond van deze bevindingen afraadt personen die psychologische of psychiatrische behandeling behoeven naar Italië over te brengen. Er wordt in het verzoekschrift nog aangevoerd dat OSAR een gedetailleerde en persoonlijke beoordeling aanbeveelt van de voorwaarden die verwacht worden voor personen die in Italië internationale bescherming genieten en die in een andere lidstaat om bescherming hebben verzocht, om per geval de rechtmatigheid van refoulement vast te stellen. Verzoekster meent dat al deze algemene gegevens haar verklaringen bevestigen: zij en haar dochter hebben nooit toegang kunnen krijgen tot enige hulp omdat deze hulp is onderworpen aan verschillende voorwaarden waaraan zij niet voldoen. Als gevolg van het bovenstaande besluit verzoekster dat hoewel personen die internationale bescherming genieten toegang zouden moeten hebben tot economische en sociale rechten, deze rechten in de praktijk niet gewaarborgd zijn. Tevens wordt aangestipt dat verweerder geen enkele bron heeft aangevoerd op grond waarvan kan worden gesteld dat verzoekster in geval van terugkeer naar Italië geen risico zou lopen op een onmenselijke en/of vernederende behandeling.

Verder wordt in het verzoekschrift nog verzoeksters persoonlijke situatie aangekaart bij terugkeer naar Italië. Verzoekster betoogt dat zij en haar dochter heel kwetsbaar zijn en wijst erop dat zij werd besneden toen ze in Eritrea was en medische zorgen nodig heeft, dat haar dochter nog heel jong is en psychologische problemen ondervindt en in België maandelijks wordt opgevolgd en dat zij twee vrouwen zijn. Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat elementen, zoals psychologische factoren, de situatie van de betrokken persoon bijzonder kwetsbaar kunnen maken en derhalve een andere perceptie van hun levensomstandigheden rechtvaardigen in geval van terugkeer naar Italië.

Verzoekster meent dat uit haar verklaringen en persoonlijke ervaringen in Italië alsook uit de aangehaalde informatie blijkt dat hun rechten niet worden gewaarborgd in Italië waarbij wordt gewezen op volgende elementen:

- omwille van de afwezigheid van verblijfstitels voor een lange periode heeft verzoekster vervolgens nooit van socio-economische rechten kunnen genieten;
- eens zij een verblijfstitel heeft ontvangen werden zij buiten hun woning gegooid en konden niet eens hun spullen terugkrijgen;
- ze konden geen hulp krijgen want niemand was er om hun rechten uit te leggen en G. bedreigde verzoekster met het feit dat ze minder rechten had dan hem;
- verzoekster belandde twee keer op straat in Italië;
- haar dochter werd op school het slachtoffer van racisme;
- de schoolopleiding van de dochter werd afgebroken wegens de preciaire situatie waarin zij zich bevonden;
- verzoeksters dochter was ziek maar kon geen medische noch psychologische zorgen krijgen.

Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk haar "deel" heeft gedaan doch de Italiaanse staat zijn verplichtingen niet is nagekomen en ook heeft nagelaten haar te informeren en assisteren. Er wordt in dit verband nog betoogd dat de vaststelling van het CGVS dat verzoekster niet de nodige stappen zou hebben ondernomen wordt tegengesproken door haar verklaringen die worden weergegeven in het verzoekschrift. Er wordt benadrukt dat verzoekster na een jaar moest verhuizen en de kerk verlaten en dat zij en haar dochter na het verkrijgen van hun documenten nog een andere woning moesten verlaten waarbij wordt aangestipt dat zij steeds in woningen van de kerk hebben gewoond en geen enkele hulp kregen van de Italiaanse autoriteiten. Verzoekster stipt hierbij aan dat zij pogingen heeft gedaan om hulp te vinden maar zonder succes en beklemtoont dat zij na hun verblijf in Noorwegen op straat belandden en dat zij en haar dochter nooit toegang hebben gekregen in Italië tot psychologische zorgen.

Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat verzoekster betrouwbare en nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd dat zij zich in Italië in een situatie van extreme materiële deprivatie en van onmenselijke en vernederende behandeling zal bevinden.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- communicatie van het CGVS omtrent een vraag inzake haar dochter om te worden gehoord;
- OSAR-verslag, "Situation of asylumseekers and beneficiaries of protection with mental health problems in Italy" van februari 2022;
- OSAR-verslag; "Conditions d'accueil en Italie" van januari 2020, p. 49-70, p. 109-110;
- OSAR-verslag; "Conditions d'accueil en Italie- Evolutions actuelles" van 10 juni 2021.

2.2.2. Verzoekster brengt op 30 januari 2023 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- psychologisch attest van 19 januari 2023 inzake verzoekster;
- inschrijvingsbewijs voor een taalcursus;
- schoolrapport van verzoeksters dochter;
- attest van gezinssamenstelling van 4 januari 2023;
- woonplaatsverklaring van 4 januari 2023;
- getuigenis van 25 januari 2023 van verzoeksters partner .

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er

onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim e.a., punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, Ibrahim e.a., punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat een verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, Ibrahim, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door een verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er “dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”. In het arrest Addis heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat “de autoriteiten van een lidstaat” hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38).

Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof oordeelde dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken niet de hoge drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds

internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het HvJ heeft in het arrest Addis herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Addis, punt 52).

2.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Italië een internationale beschermingsstatus werd toegekend en een verblijfskaart ontvangen heeft die geldig is tot 6 maart 2024 (blauwe map met landeninformatie, stuk 1). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoekster thans niet langer internationale bescherming zou genieten. De Raad stelt vast dat verzoekster dit ook niet betwist.

2.3.3. *In casu* ligt de situatie voor van een meerderjarige alleenstaande vrouw vergezeld van haar minderjarige dochter.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat er tijdens de administratieve procedure documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster nawerkingen opliep ten gevolge van haar besnijdenis waarvoor ze ook thans medische zorgen nodig heeft en dat verzoeksters minderjarige dochter kampt met psychologische problemen, hetgeen verweerder niet betwist.

Verzoekster meent dat zij en haar dochter heel kwetsbaar zijn omdat haar dochter regelmatig psychologische zorgen nodig heeft en betoogt dat zij in Italië in een extreme materiële preciaire situatie verkeerden en zullen verkeren bij terugkeer waardoor het kind niet naar school kan gaan, geen onderdak heeft, zich niet kan wassen, niet genoeg kan eten en geen medische noch psychologische zorgen kan krijgen.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de medische problemen gesteld dat verzoekster in Italië niet bij enige organisatie geïnformeerd heeft naar medische hulp voor haar dochter die aan astma zou leiden terwijl kan verwacht worden dat verzoekster zich zelf trachtte te informeren aangaande het verkrijgen van medische hulp voor haar dochter. Aangaande het oogprobleem van verzoeksters dochter wordt erop gewezen dat het probleem zich nog niet voordeed in Italië waardoor onmogelijk kan worden gesteld dat verzoekster in Italië hiervoor niet de medische zorg zou ontvangen. Wat betreft verzoeksters eigen medische problemen naar aanleiding van haar besnijdenis, oordeelt verweerder aangaande de verklaringen dat verzoekster er niet in slaagde om een afspraak te verkrijgen bij een gespecialiseerde dokter dat het gegeven dat er lange wachttijden bestaan niet aantoonde dat men haar niet de nodige zorgen wou aanbieden. Hierbij wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat verzoekster een spuitje in haar maag kreeg en pijnstillers kreeg voor haar medische problematiek. Inzake de aangehaalde maag- en oogprobleem van de dochter dient volgens verweerder te worden geconcludeerd dat verzoekster zelf geen stappen ondernomen heeft om de nodige medische zorg te verkrijgen. Op basis van verzoeksters verklaringen oordeelt verweerder dat zij dan ook verzorging kreeg en zij niet heeft aangetoond dat de Italiaanse dokters haar niet ter wille waren.

Verder wordt in de bestreden beslissing aangaande de psychologische problemen van de minderjarige dochter overwogen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de dochter bij een terugkeer naar Italië geen toegang zou hebben tot psychologische zorg. Verweerder meent dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij zelf ook ernstige pogingen onderneemt om haar rechten en die van haar dochter te doen gelden. Daar op basis van de verklaringen blijkt dat verzoekster in het verleden medicatie verkreeg en het gebrekkig optreden eerder toe te schrijven is aan externe factoren, zoals lange wachtlijsten, blijkt volgens verweerder uit niets dat zij geen toegang zou hebben tot de medische zorg in Italië bij terugkeer, zowel voor haar als haar dochter. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat hoewel er begrip dient opgebracht te worden voor het gegeven dat verzoeksters dochter kampt met mentale moeilijkheden, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming eveneens toegang heeft tot medische zorg in Italië. Voorts wordt in de bestreden beslissing nog geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat haar eigen medische toestand van een dergelijke

aard is dat zij niet in staat zou zijn psychologische hulp te zoeken voor haar dochter in Italië, net zoals zij ook in België heeft gedaan. Bovendien stelt verweerder vast dat uit niets blijkt dat verzoekster het al dan niet gebrekkige optreden bij de bevoegde Italiaanse instanties heeft aangeklaagd en zij aldus niet in concreto aannemelijk dat zij of haar dochter persoonlijk, als begunstigde van internationale bescherming, in Italië geen toegang tot de gezondheidszorg zouden hebben. Tot slot wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeksters medische problematiek, waaromtrent verzoekster niet concreet aantoont dat haar mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, nog opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dit aspect niet tot de bevoegdheden van het CGVS behoort zodat verzoekster zich dient te beroepen op de geëigende procedure.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met het oordeel in de bestreden beslissing en wijst op drie verschillende OSAR-rapporten om de tekortkomingen van het Italiaanse opvangsysteem aan te kaarten. Er wordt in het verzoekschrift aangekaart dat uit de landeninformatie blijkt dat er minder steun is dan aan asiellozoekers, dat er geen hulp is bij huisvesting in SIPROIMI-accommodatie na zes maanden of na 72 uur afwezigheid, dat voor mensen met gezondheidsproblemen huisvesting niet gegarandeerd is, dat het gebrek aan huisvesting statushouders in alle verdere stappen blokkeert omdat zij geen adres kunnen geven, dat er een gebrek aan financiële bijstand is en dat er een gebrek aan werkgelegenheid is. Daarnaast wordt in het verzoekschrift opgemerkt dat OSAR afraadt personen met geestelijke gezondheidszorgen naar Italië over te brengen. In het algemeen zijn er in Italië belemmeringen voor de toegang tot medische zorg en een gebrek aan geschikte huisvestingsplaatsen voor mensen met speciale behoeften, aldus verzoekster. Verzoekster vestigt er de aandacht op dat er onder meer niet genoeg gespecialiseerde plaatsen zijn om te voldoen aan de vraag van mensen met ernstige psychische aandoeningen en er geen oplossing op lange termijn is voor hun behandeling. Er wordt in het verzoekschrift nog aangevoerd dat OSAR een gedetailleerde en persoonlijke beoordeling aanbeveelt van de voorwaarden die verwacht worden voor personen die in Italië internationale bescherming genieten en die in een andere lidstaat om bescherming hebben verzocht, om per geval de rechtmatigheid van refoulement vast te stellen.

De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster aangebrachte landeninformatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming kunnen geconfronteerd worden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en werkgelegenheid.

Verweerder brengt zelf geen enkele informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in en zij die terugkeren naar Italië.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Italië te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), stipt de Raad aan dat voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De loutere, algemene verwijzing naar de precaire situatie voor statushouders in Italië volstaat op zich niet om aan te tonen dat verzoeksters persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak, rechtspraak waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Italië zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke, algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene precaire situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Italië is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd.

De Raad dient evenwel te beklemtonen dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekster (nog steeds) medisch dient opgevolgd te worden ten gevolge van haar besnijdenis en dat haar minderjarige dochter kampt met psychologische problemen.

Bij aanvullende nota van 30 januari 2023 wordt onder meer tevens een psychologisch attest in hoofde van verzoekster bijgebracht waarin melding wordt gemaakt van een psychologische opvolging in België.

Daarenboven stelt de Raad vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij reeds twee keer dagenlang op straat belandden en dat verzoeksters dochter niet langer school kon lopen wegens het gebrek aan onderdak (persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 11, 14-15). Hoewel verweerder verzoekster verwijt beperkte stappen te hebben ondernomen, kan er niet aan voorbijgegaan worden dat zij wel degelijk ten rade ging bij een vrouwenorganisatie, dit twee keer, toen zij het nieuws vernam dat zij haar woning diende te verlaten omdat ze verblijfsdocumenten had gekregen (persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekster, die kampt met medische problemen en een alleenstaande moeder is van een minderjarige dochter, kan in zekere mate dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat zij heeft gedaan wat ze kon gelet op haar taalbeperking, te meer zij ook redelijke inspanningen heeft geleverd werk te zoeken door haar in te schrijven bij een arbeidsbureau (persoonlijk onderhoud, p. 14) en twee maanden een taal cursus te volgen (persoonlijk onderhoud, p. 13). De Raad stipt hierbij nog aan dat in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, niet kan vastgesteld worden dat verzoekster over een duurzaam sociaal netwerk beschikt in Italië. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij uiteindelijk onderdak kreeg bij vrijwilligers of Eritreeërs die zij op straat ontmoette (persoonlijk onderhoud, p. 5, 11) en thans stelt geen contacten te hebben in Italië (persoonlijk onderhoud, p. 7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen en de moeilijke situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekster als alleenstaande vrouw met nood aan een medische (en psychologische) opvolging die wordt vergezeld van een minderjarig kind die kampt met psychologische problemen, oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken bijgevolg niet kan worden besloten dat in casu de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU